

Arrest

nr. 175 890 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

*In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten (1),
(...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25 maart 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27/02/2009, 25/06/2010, 12/08/2010, 20/01/2014 en 18/02/2015 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebonden bevoegdheid. Zij meent dat in casu geen schending van een hogere rechtsnorm wordt aangetoond.

2.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middelen o.a. de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie van niet-ontvankelijkheid dat de aangevoerde schending van het EVRM niet kan worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort: de richtlijn 2008/115), van de formele en de materiële motiveringsverplichting en van het proportionaliteitsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 48/4 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, de materiële en formele motiveringsplicht, het beginsel van non-refoulement, het beginsel van behoorlijk bestuur, het proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het billijkheids- en redelijkheidsebeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Op 5 april 2016 (postdatum + dagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, alsook het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 E.V.R.M. dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 E.V.R.M.. In het volgend middel zal ook uitgebreid worden uiteengezet, waarom de huidige veiligheidssituatie in Kabul verzoekende partij bij gedwongen terugkeer zal blootstellen aan een schending van artikel 3 E.V.R.M.

Rechtstreeks bezit verzoekende partij ook een risicoprofiel als jongeman “of fighting age”, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. zeer uitgesproken en reëel reëel is.

“Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting.²⁷⁶ However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country.

a) Forced Recruitment by AGEs

In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies.²⁷⁸ Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished.²⁷⁹ AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields,²⁸⁰ as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance.

b) Forced and Underage Recruitment by Pro-Government Forces

In January 2011 the UN and the Government signed an action plan for the prevention of underage recruitment.²⁸² In July 2014 the Government endorsed a road map towards compliance with the action plan.²⁸³ In February 2015 President Ghani endorsed a law which had been passed by the Parliament and the Senate in 2014, criminalizing underage recruitment into the ANSF.²⁸⁴ Despite the Government’s support for the action plan and the progress made thus far, challenges are reported to remain, including a lack of accountability for underage recruitment.²⁸⁵ In March 2016, the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict noted that while there had been substantial progress in implementing the action plan, the UN continued to document the recruitment and use of boys by the ALP and ANP, as well as some cases attributed to ANA.²⁸⁶ Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs.

c) Summary

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where

pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, family members of men and children with this profile may be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk. Asylum claims made by children need to be assessed carefully and in accordance with the UNHCR Guidelines on child asylum claims, including in relation to the examination of any exclusion considerations for former child soldiers. 288 Where children associated with armed groups are alleged to have committed crimes, it is important to bear in mind that they may be victims of offences against international law and not only perpetrators.289

(stuk 6, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, pp. 44-47)

De verzoekende partij is naar hier gekomen in 2008 en is een jongeman die bij een terugkeer naar Afghanistan zal blootgesteld worden aan schade. De "potential risk profiles" waarvan hierboven sprake werden slechts in de Guidelines van 2013 opgenomen. Dit element op zich kan aanleiding geven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus. In dezelfde richtlijnen wordt immers uitgewerkt dat voor bepaalde groepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan. Dit zijn onder andere de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn. Dit is uiteraard het geval bij de verzoekende partij.

Daarenboven behoort verzoekende partij zonder meer tot een kwetsbare groep en loopt hij een risico in zijn land van herkomst. De verzoekende partij is een jonge man die reeds lange tijd in Europa woont en dus "verwesterd" is:

"AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community.255 There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country.256 Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason.

(stuk 6, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 41)

"A quarter of the boys tracked had experienced harm or difficulties as a result of being viewed as 'Westernised outsiders'. Some were mugged due to a perception that returning from Europe must mean returning with money. One boy was kidnapped and held to ransom until his family sold additional land to finance his release. Several boys encountered difficulties due to being seen as having lapsed in their practice of Islam" (stuk 3, FMR, "No longer a child: from the UK to Afghanistan", september 2013, te consulteren op <http://www.fmreview.org/en/detention/gladwell.pdf>)

« Lorsque l'Office des Etranger prend et exécute un ordre de quitter le territoire, il est tenu de vérifier si cette mesure est compatible avec les droits fondamentaux de la personne, et notamment avec l'article 3 de la CESDH. Comme nous l'avons vu, l'examen réalisé par les instances d'asile est à de nombreux égards incomplet, et cette décision ne peut dès lors être automatique. Les personnes retournées dans de mauvaises conditions courent le risque considérable de partager le même sort que les déplacés internes en Afghanistan. Nous estimons que les informations fournies notamment par le HCR donnent suffisamment corps à ce risque pour que l'on puisse ici parler d'une présomption devant être dissipée par l'Office des Etrangers (...) Les autorités afghanes se montrent de plus en plus réticentes à accueillir les retournés. Le MoRR estime que le pays n'est plus en mesure d'accueillir d'autres retournés d'Iran et d'Afghanistan en raison de l'absence d'opportunités économiques et de l'incapacité pour les autorités de fournir les services et les infrastructures de base. Il faut donc comprendre l'attitude de l'ambassade d'Afghanistan à Bruxelles dans ce contexte global. Les raisons qu'invoquent l'ambassade afghane pour refuser d'émettre des laissez-passer ne sont pas anodines. L'analyse des accords de réadmission sur la longue durée nous a montré qu'au-delà des rapports entre Etats, ces accords visaient également à protéger les personnes, et notamment les personnes vulnérables. La situation humanitaire difficile que traverse l'Afghanistan nous oblige à considérer toute une série de personnes comme vulnérables en cas de retour. Il s'agit non seulement de personnes jugées habituellement vulnérables, les malades, les femmes, etc... mais également d'autres comme par exemple, les personnes qui ont une expérience

concrète limitée de la société afghane ou étaient mineurs à leur arrivée en Europe. » (stuk 4, BCHV, FAQ Laisser-Passer Européen, 18 december 2013, verzoekende partij zet).

“One young person summarized “there is no law there – if someone has money and power he can do what he wants. If he wants to kill you no-one will stop him” (YP10). Four young people were afraid that they would be forcibly recruited by the Taliban, one of them saying; I am going to die, they will make me to be a killer... this is what they are doing these days with boys who have no-one – they are taking them and then washing their brains and then they use them to The majority of UK professionals interviewed also expressed serious concerns about young people being either killed or forcibly recruited by the Taliban. Thirdly, three young people were afraid that as returnees from Europe, they would be associated with the West, and that this would increase their vulnerability. The two key issues appeared to be that they thought they might be seen as a spy, or that people may assume they had large sums of money and attack or kidnap them for this reason. These young people leave the UK after spending some of their formative years here, in the care of British Local Authorities. However, the UK’s Independent Asylum Commission found that there is no monitoring of what happens to forced returnees once they have left the UK (IAC 2008). In response to this finding, UKBA confirmed that;

There is no post-return monitoring or sustainability programme for those persons who choose not to return as part of an assisted voluntary return package and whose subsequent removal from the UK is enforced. However, removal will only be carried out where it is considered both appropriate and safe to do so... We believe that the best way to avoid ill-treatment is to make sure that we do not return those who are at real risk, not by monitoring them after they have returned.

The key issues that emerged include the vital role of extended family networks in reintegration processes, the impact of generalized insecurity and poverty in Afghanistan, a lack of education and employment opportunities, the perceived ‘Westernisation’ of returnees and the existence of mental health issues. The risk of forced recruitment by the Taliban or other anti-government groups was also examined, along with problems resulting from feuds, forced marriage and abuse. Interestingly, it was clear that the migration cycle does not necessarily end with forced return to Afghanistan, with many young returnees aiming to leave again as soon as possible. “the considerations in the judgment relating to the best interests of children and the risk of specific kinds serious harm to unattached children in Afghanistan should also be seen as relevant to those former unaccompanied asylum seeking children who have turned 18” (Lyll 2012), in recognition of their particular vulnerabilities as youth (Elwyn 2012). This research demonstrates that former unaccompanied minors aged between 18 – 24 cannot always be treated straightforwardly as adults, but that they face risks in a variety of areas. The essential role of the family and community networks in providing protection, opportunities and mobility in Afghanistan is well documented (ICG 2009, UNHCR 2010, Still Human Still Here 2012 etc). Indeed, UKBA (2012c) acknowledge that “Afghans rely on these structures and links for their safety and economic survival, including access to accommodation and an adequate level of subsistence”. In the same document they note that as all returns are currently to Kabul, if this constitutes internal relocation, “availability of traditional support mechanisms, such as relatives and friends able to host the displaced individuals” must be taken into account. One of the most concerning areas emerging from this research is that of the mental health of young forced returnees. Mental health difficulties are prolific in Afghanistan, and yet there is just one state-run mental health hospital with 100 beds (Mojaddidi 2012), and counseling services are virtually non-existent for the majority of Afghans (Tearfund 2011). All professionals concurred that mental health problems were a salient feature of the post-return experience for young people who had been in the UK.”(stuk 5, UNHCR, “New issues in Refugee Research Broken futures young afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin”, oktober 2012, verzoekende partij zet vet).

Een zeer recent rapport van Refugee Support Network staaft bovendien aan de hand van onderzoek bij 25 jonge teruggekeerde Afghanen, die hun land als minderjarige dienden te verlaten en vervolgens gedwongen werden terug te keren, dat hun statuut als teruggekeerde hen in het bijzonder tot een doelwit maakten voor Taliban en andere Anti-Government Entity’s.

“Targeting due to status as returnee

Seven young returnees reported incidents in which other young people were targeted simply because they were a returnee, and an additional two articulated their perception that being a returnee puts individuals at particular risk of attack. Young returnees believed that this was because, in the eyes of the Taliban and local residents alike, “those who have gone to European countries and now have come back are spying for those countries” (R17, ILD). Another explained that: “My uncle lives in one of the suburbs of Jalalabad city and whenever I plan to go and meet him he says it is dangerous for me to go there. Because Taliban are active in those areas and I can be a soft target for them [...] The other very problem is the fear of abductions for ransom, if they know you have come from a foreign country like UK, and then it can be dangerous for you. Most of the time when somebody asks me where have I come from, I say Pakistan.” (R24, IAR)

Data collected demonstrates that in many cases, these fears are not unfounded. Seven examples are cited of specific incidents arising due to returnee status. In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD), a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy" (R25, ILD).

(...)

Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country. In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha." (R14, ILD)

Another young person was particularly distressed as he recounted the killing of his friend, a young returnee from Norway, explaining: "I have just made one friend here. [...He] told me I can't stay here, I will go back to EU. I told him not to go, but he was arrested by Taliban on way to Iran on the way to Kandahar – between Ghazni and Kandahar - and they killed him because he had all his international papers and bank card on him. They killed him by cutting his head off and putting it on the street." (R15, ILD)"

(stuk 7 , Refugee Support Network, "After Return, documenting experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, te consulteren via https://refugeesupportnetwork.org/sites/default/files/files/After%20Return_RSN_April%202016.pdf)

In de bestreden beslissing werd op geen enkele manier rekening gehouden met dit uitgesproken risicoprofiel van verzoekende partij, noch werd over een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van gedwongen terugkeer geoordeeld."

En:

"Eerst en vooral dient hier opgemerkt te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5 april 2016 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1), door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende werd gemotiveerd.

Het bevel is immers uitgegeven onder het argument dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (stuk 1).

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde het bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13quinquies – in het licht van artikel 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt is drastisch veranderd. Immers, de veiligheidssituatie in Afghanistan is er in grote mate op achter uitgegaan. Gelet op deze gewijzigde situatie en gelet op het feit dat de bestreden beslissing meerdere wets- en verdragsbepalingen schendt, heeft de verzoekende partij er alle belang bij huidige procedure te voeren. Dit werd eveneens bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 maart 2009, n ° 38.992.

Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering gevonden worden, rekening houdende met artikel 3 E.V.R.M. en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en streek van herkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. De situatie in Afghanistan is echter in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 E.V.R.M. schenden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers "niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention "338 un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention tous les actes ne relevant pas strictement de ses

guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan” van 19 april 2016.

“The deterioration of the security situation in 2015 followed a period of cautious optimism in 2013 and 2014 as successful elections and transition of power as well the promise of a new governing coalition saw a majority of Afghans reporting that the country was moving in the right direction.²⁷ The security transition from the NATO-led International Security Assistance Force (ISAF) to the leadership of the ANSF had started and was reported to be progressing as planned.²⁸ On 1 January 2015, ISAF ended its combat mission and ANSF assumed full responsibility for the security situation in the country.²⁹ A significantly reduced international military presence remained under the NATO Resolute Support Mission (RSM), with a focus on training, advising and assisting the ANSF; in December 2015, it was agreed to sustain the RSM presence during 2016.³⁰ In addition, the United States maintained a separate and complementary counterterrorism mission in the country.³¹ According to analysts, the ANSF have proved generally adept in defending provincial capitals and major urban centres, with the chief exception of the brief capture by the Taliban of Kunduz in September 2015. However, the ANSF suffered a substantial increase in casualties in 2015 and have typically been forced into reactive positions as a resurgent Taliban launched multi-pronged offensives and strengthened their control in rural areas across the country during the 2015 fighting season.”

The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.

The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸ Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out highprofile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs’ capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan.”

(stuk 6, UNHCR, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, 19 april 2016, pp. 10-15 te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

Ook in het rapport “General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul”, laatst geüpdatet op 19 januari 2016, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan.

“Between 16 November 2014 and 15 February 2015, 5,075 security-related incidents were recorded across the country by the United Nations. That represented a 10.6 per cent increase against the same period in 2013/2014 and a 33.2 per cent increase against the same period in 2012/2013. The continuing high level of security incidents is partially attributed to an increase in anti-Government element activities, especially during the November and December 2014 period. The months of December 2014 and January 2015 also witnessed the highest number of security incidents when compared with the same period each year since 2001. That is attributed in part to a relatively mild winter that has allowed all parties in the conflict to continue to conduct operations.” (UNGA, 27 February 2015, p. 4)

“The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) says a record number of Afghan civilians have been killed in ground battles in the first three months of 2015. UNAMA said in a report on April 12 that the number of casualties caused by ground operations increased by 8 percent in the first quarter compared to the same time in 2014. But it said the total number of civilian casualties had decreased by 2 percent. Overall, 655 civilians were killed and 1,155 injured in the first quarter, while ground fighting between government and antigovernment forces caused 136 deaths and 385 injuries.” (RFE/RL, 12 April 2015)

“Amendment on 4 May 2015: The intensity of this fighting is reflected in increased casualty figures. According to US and Afghan officials, the ANSF have suffered record casualties this year, with the figure of killed or wounded increasing by 70 per cent in the first 15 weeks of 2015, compared to the same

period last year.” (Ruttig, 3 May 2015) “Between 15 February and 30 April, the United Nations recorded 5,033 security-related incidents across the country, representing a 6 per cent increase against the same period in 2014 and a 45 per cent increase against the same period in 2013. The southern, south-eastern and eastern regions continued to account for the majority of security incidents in the country, with 71 per cent of the total incidents recorded during the period. The northern and north-eastern regions showed an increase of 12 per cent in security incident levels compared with the same period in 2014.” (UNGA, 10 June 2015, p. 4)

“Between 1 January and 30 June 2015, UNAMA documented 4,921 civilian casualties (1,592 civilians deaths and 3,329 injured), marking a six per cent decrease in civilian deaths and four per cent increase in civilians injured. These figures amount to an overall one per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2014, and the highest number of total civilian casualties compared to the same period in previous years. Between 1 January 2009 and 30 June 2015, UNAMA recorded 52,653 civilian casualties (19,368 deaths and 33,285 injured). [...]

UNAMA attributed 70 per cent of all civilian casualties to Anti-Government Elements and 16 per cent to Pro-Government Forces (15 per cent to Afghan national security forces and pro-Government armed groups and one per cent to international military forces). Ten per cent of all civilian casualties resulted from ground engagements between Anti-Government Elements and Afghan national security forces in which the civilian casualties could not be attributed to a specific party. UNAMA attributed four per cent of civilian casualties to unattributed explosive remnants of war.” (UNAMA, August 2015, pp. 1-2)

“Between 1 May and 31 July, the United Nations recorded 6,096 security-related incidents across the country. This represented a 4.6 per cent decrease compared with the same period in 2014, which included the second round of the presidential election, while being consistent with the records for the same period in 2013. Geographic ally, the spread of the conflict has focused largely in the north-eastern regions around Kunduz, Badakhshan and Badghis Provinces, in the north-west towards Faryab Province, in the south-east region of Nangarhar Province and in the south, including Hilmand Province. The majority of incidents were reported in the southern and eastern parts of the country, with the provinces of Kandahar, Nangarhar, Ghazni, Hilmand and Kunar accounting for 44.5 per cent of all security incidents during the reporting period.” (UNGA, 1 September 2015, p. 4)

“Since December 2014, and the withdrawal of the NATO-led International Security Assistance Force (ISAF), bringing a decrease in international security forces from around 130,000 to around 12,000, the Taliban has gained strength. Despite a change in its leadership in July, an increase in inter-faction clashes, and a rising number of insurgents allegedly belonging to the Islamic State on Afghan territory, the Taliban has managed to expand activity to the north of the country (New York Times 28/07/2015; BBC 30/07/2015; Reuters 29/06/2015). It has carried out an increased number of suicide and bomb attacks throughout the country in 2015 (BBC 29/09/2015; Brookings 26/05/2015; NATO 01/09/2015, 27/02/2015).” (ACAPS, 13 October 2015, p. 3)

“From 1 August to 31 October 2015, 6,601 incidents were recorded by the United Nations in the monitoring of security-related developments related to the work, mobility and safety of civilian actors, with the potential to affect the delivery of mandated activities and programmes. The number of incidents represented a 19 per cent increase compared with the same period in 2014, when 5,516 incidents were recorded. The majority of these incidents (62 per cent) were reported in the southern, south-eastern and eastern regions. While the proportion of security incidents in those three regions has remained at a constant level in recent years, there was a notable intensification of insecurity in the north and north-east, including through the temporary seizure by the Taliban of Kunduz City, and an increase in incidents recorded in those regions, with Sari Pul, Faryab, Jawzjan, Kunduz and Takhar Provinces being the most volatile.” (UNGA, 10 December 2015, p. 5) “In their first fighting season against an Afghan-led counterinsurgency, the Taliban-led insurgent threat remains resilient. Fighting has been nearly continuous since February 2015. As a result, both ANDSF [Afghan National Defense and Security Forces] and Taliban casualties increased during the reporting period and 2015 overall when compared to the previous reporting period and 2014 respectively. The levels of violence in typical insurgent strongholds, such as Helmand and Kandahar, were as expected, but the ANDSF were also forced to confront insecurity at a higher level than expected in other parts of the country, such as Kunduz.” (USDOD, December 2015, p. 17) “

(stuk 8, European Country of Origin Information Network, “General security situation in Afghanistan and Events in Kabul”, laatste update 19 januari 2016, te consulteren <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, verzoeker zet vet)

Dit rapport, dat laatst op 19 januari 2016 werd geüpdatet staat ook stil bij de specifieke situatie in Kabul, welke allerminst stabiel te noemen valt. Bijna dagelijks wordt de stad opgeschrikt door aanvallen:

“JANUARY 2016

"A rocket landed near the Italian embassy in Kabul on Sunday, a police official said, a day before a meeting of Afghan and international officials aimed at laying the groundwork for possible peace talks with the Taliban. The official, who asked not to be named, said there was no immediate word on any casualties or damage from the blast, which followed a series of suicide attacks in Kabul earlier this month. Local media said two security guards had been injured. It was not immediately clear whether the embassy, which is located near other foreign missions, had been specifically targeted." (Reuters, 17 January 2016)

"A magnetic bomb attached to a car exploded in Kabul on Tuesday, in the latest of a series of attacks in the Afghan capital, police officials said. Police said there were no known casualties from the blast in the Wazir Akbar Khan district of the city, an area with many foreign embassies and government buildings. The explosion came a day after two suicide attacks hit Kabul, including a truck bomb that blew up on Monday evening outside a compound for foreign contractors near the city's airport, causing dozens of casualties. Since the start of the new year, Kabul has seen four bomb attacks." (Reuters, 5 January 2016)

"A suicide attack on a French restaurant in the Afghan capital Kabul on Friday killed a 12-year-old boy and wounded more than a dozen other people, officials said. The latest in a series of suicide bombings in Kabul targeted 'Le Jardin', one of a small number of restaurants in the city still frequented by foreigners." (AlertNet, 1 January 2016)

"A suicide bomber has killed two people at a French restaurant popular with foreigners in the Afghan capital Kabul, officials say. [...] All of the casualties are Afghan civilians and one of the attackers was captured. The Taliban claimed responsibility." (BBC News, 1 January 2016)

DECEMBER 2015

"A suicide car bomb attack has killed at least one civilian as it targeted a convoy of foreign forces near Kabul's international airport. Reports of the bombing on December 28 say that four to thirteen other civilians were wounded. General Haq Nawaz Haqyar, head of police at Karzai International Airport, told RFE/RL's Radio Free Afghanistan that the number of casualties could increase because the blast took place in a residential area. Taliban spokesman Zabiullah Mujahid claimed responsibility for the attack." (RFE/RL, 28 December 2015)

"On the 21st, reports indicate that at least three rockets were fired within the Kabul city limits." (BAAG, January 2016)

"Afghan security forces have killed all four gunmen involved in an attack on a guest house near the Spanish embassy in Kabul, Afghan officials said December 12. They say four Afghan policemen and two Spanish guards also died in the December 11 attack in a heavily protected part of the capital. At least seven people were treated in hospital for injuries, the officials say. The Taliban claimed responsibility for the attack, which began when attackers blew up a car bomb late on December 11. Gunmen then entered a compound and battled security forces for hours. Gunfire and explosions were heard intermittently until early morning hours." (RFE/RL, 12 December 2015)

NOVEMBER 2015

"An Afghan election commission official has survived a suicide bomb attack in the capital of Kabul. The Independent Election Commission identified the target of the November 28 attack was Hawliya Rodwal, its Kabul provincial director. A spokesman said one of Rodwal's security guards was killed and his driver was wounded. He said a number of homes were damaged in the attack, which took place in a residential neighborhood. No one has claimed responsibility for the attack." (RFE/RL, 28 November 2015)

"Well-known political analyst Ahmad Syedi was attacked by an unknown gunman in Kabul on the 24th. He is still in the critical care unit with gunshot injuries. Syedi was a former Afghan diplomat who had served with the Afghan embassy in Pakistan." (BAAG, December 2015)

OCTOBER 2015

"A convoy of UK military vehicles has been attacked in the Afghan capital Kabul, the UK's Ministry of Defence has said. The attack, which took place in a residential area near a market on Sunday morning, injured seven people. There were no UK casualties, the MoD said, adding the convoy had been struck by an improvised explosive device. The Taliban claimed the attack in retaliation for air strikes in Kunduz which killed civilians and doctors. [...] There have been conflicting reports about the cause of Sunday's explosion. The MoD said it was an IED, while officials in Kabul said it was a suicide bombing. [...] Among the injured was a woman and a child." (BBC News, 11 October 2015)

"Meanwhile in Kabul, police said three bombs, planted near the Chendawol religious congregation site, went off in the early afternoon killing a civilian and wounding three others. Police said there were no immediate claims of responsibility. Earlier, police said security officers thwarted an attack in a Kabul restaurant in the evening on October 8. Deputy Interior Minister General Ayoub Salangi said two would-be suicide bombers, wearing explosive vests, entered the restaurant but were shot dead before they were able to launch an attack." (RFE/RL, 9 October 2015)

"The Taliban claimed responsibility for what it said was a suicide attack against an intelligence center in Kabul on Monday, shortly after explosions and gunfire were heard in a western area of the Afghan capital. Earlier an Afghan security source said two gunmen had attacked the house of a tribal elder in Kabul and an adjacent building belonging to a former governor of the southern Helmand province. At least two explosions and gunfire were heard during the attack, which took place after nightfall. It was unclear if there were any casualties." (Reuters, 5 October 2015)

SEPTEMBER 2015

"A police officer in Kabul died in the explosion of a bomb attached to his car on 08 September 15. [...] The head of the Afghan Local Police (ALP) of the central province of Logar was shot by unknown killers in Kabul on 10 September 15." (BAMF, 14 September 2015, p. 1)

AUGUST 2015

"The U.S. firm DynCorp International has confirmed that its employees were targeted in a suicide car bomb attack in Kabul that killed 12 people, including three U.S. contractors, and wounded at least 60 people. Most of those killed and wounded in the August 22 attack were Afghan civilians. The suicide attack outside a hospital on a residential street during rush hour, with the attacker driving an explosives-laden car towards an armored truck owned by DynCorp that was part of a NATO convoy." (RFE/RL, 23 August 2015)

"A large explosion has rocked the Afghan capital, Kabul. Authorities said the August 10 blast was caused by a suicide car bomber who struck at a checkpoint just outside the Kabul airport. Afghan Health Ministry spokesman Wahidullah Mayar posted on Twitter that seven civilians, including a child, were killed in the attack. An Interior Ministry official was quoted as saying, "there are both civilian and security-forces casualties." (RFE/RL, 10 August 2015)

"Fifteen more fatalities were confirmed Saturday from a barrage of bombings in Kabul, taking the toll to 51 in the deadliest day in the Afghan capital since the NATO combat mission ended in December. The explosions on Friday, which devastated buildings and overwhelmed hospitals with hundreds of casualties, were the first major militant assaults on Kabul since the announcement of Taliban leader Mullah Omar's death.

In the first attack, a powerful truck bomb tore through the centre of Kabul just after midnight on Friday, killing 15 civilians and wounding 240 others. Less than 24 hours later, 27 cadets and civilians were killed when a suicide bomber dressed in police uniform blew himself up at the entrance of Kabul Police Academy. Explosions and gunfire also erupted when Camp Integrity, a US special forces base in Kabul, came under attack late Friday, killing nine people, including a NATO service member. The Taliban distanced themselves from the truck bombing which struck near a Kabul military base -- as they usually do in attacks that result in mass civilian casualties. But they claimed responsibility for both other attacks, which marked a serious breach of security at a premier training institute for Afghan forces and a foreign coalition facility." (AFP, 8 August 2015)

JULY 2015

"There also was a suicide bombing of a police control post in Helmand on 15 July 15 and a bomb attack of a police car in Kabul on 16 July 15 in which two civilians were wounded." (BAMF, 20 July 2015, p. 1)

"Meanwhile, two improved explosive devices (IEDs) went off in Kabul in back-to-back blasts. No one was injured as a result of the explosions." (RFE/RL, 13 July 2015)

"Gunmen have stormed a building on the eastern side of Kabul in an attack that has included the use of explosives and guns. Authorities said a battle against the militants was continuing in the early afternoon of July 7, with Afghan security forces sent to the area near an installation used by Afghanistan's intelligence agency.

The attack began just hours after a suicide car bomber targeted a convoy of NATO forces in the eastern part of the capital on the morning of July 7. Police spokesman Ebadullah Karimi said three people were injured in Kabul's Shah Shaheed area by the suicide car bomber -- including at least one civilian and the driver of an armored vehicle with foreign troops. [...] The Taliban claimed responsibility for the suicide car bomb attack." (RFE/RL, 7 July 2015)

JUNE 2015

"Suicide attacks targeted a foreign military convoy and a police headquarters in Afghanistan on June 30, killing at least three and wounding nearly 60 people. The Taliban claimed responsibility for the attack that targeted the NATO convoy on the Kabul airport road, near the U.S. Embassy. The Interior Ministry said at least one civilian was killed and 19 others wounded." (RFE/RL, 30 June 2015)

"A co-ordinated Taliban attack on the Afghan parliament in Kabul has ended with all six gunmen killed, the interior ministry says. Attackers detonated a huge car bomb outside the gates, stormed the compound, then entered a building next to the chamber. [...] At least 18 people are reported to have been wounded." (BBC News, 22. June 2015)

"Two people, including a child, died when Taliban militants launched an assault on the Afghan parliament Monday, triggering gunfire and explosions and sending lawmakers scurrying for cover in

chaotic scenes relayed live on television. [...] Police said two civilians, a woman and a child, were killed in the attack, which left a thick plume of smoke hanging over the parliament complex and tore a huge crater in an adjoining street. Deputy interior ministry spokesman Najib Danish said there were seven attackers and the health ministry reported 31 people, including five women and a child, wounded.” (AFP, 22 June 2015)

MAY 2015

“An all-night gunbattle with insurgents who stormed a guesthouse in the diplomatic quarter of Kabul ended at daybreak May 27 with four attackers dead, an Afghan government minister said. The Taliban claimed responsibility for the attack on what it called ‘the occupiers.’ Deputy Interior Minister Mohammad Ayoub Salangi announced on Twitter that four attackers were all killed after hours of clashing with police, despite carrying heavy weapons, including grenade and rocket launchers and AK-47s. ‘There were no civilian or military casualties,’ he added, apparently because the militants were cut off by police before reaching the guesthouse. Authorities did not identify the guesthouse, but Afghan and Western security sources said the target was the Rabbani guesthouse, a hotel owned by the family of a former president and the current foreign minister of Afghanistan, Salahuddin Rabbani. The Rabbani, also known as the Heetal Hotel, is popular with foreigners. The Afghan capital has been hit by a series of high-profile attacks on foreigners and government targets over the past two weeks.” (RFE/RL, 27 May 2015)

“Reports from Kabul say a powerful explosion has struck near a busy shopping district of the Afghan capital, killing at least five people. Kabul police spokesman Ebadullah Karimi said the blast occurred in the parking lot of the Justice Ministry on May 19. The Taliban claimed responsibility for the attack in a statement, vowing to kill more ‘slave’ judges and prosecutors.” (RFE/RL, 19 May 2015)

“A suicide bomb attack near the entrance of the international airport in the Afghan capital Kabul has killed three people, including a British citizen. The attack took place close to the area used by military vehicles and targeted a European police training mission vehicle. Two Afghan teenage girls, described as bystanders, died in the blast, while at least 18 people were injured. The Taliban said it carried out the attack in a statement emailed to media. [...] At least eight women and three children were among the wounded in Sunday’s attack, Kabul police said, in addition to three members of Eupol.” (BBC News, 17 May 2015)

“A senior prosecutor in Afghanistan has been assassinated outside his home in the capital, Kabul. Najibullah Sultanzoï was shot dead by an unidentified gunman when he answered a knock at the door of his home in the evening on May 14. The Taliban claimed responsibility for the killing. Sultanzoï was the chief prosecutor in Paktia Province, which borders Pakistan.” (RFE/RL, 15 May 2015)

“Fourteen people have been killed in an attack on a Kabul hotel which was packed with foreigners awaiting a concert, according to Afghan officials. As well as Afghan civilians, the dead include one Briton with dual Afghan nationality, four Indians, two Pakistanis, and one citizen from each of the US, Italy and Kazakhstan. The Taliban has claimed responsibility for the attack. The incident at the Park Palace Hotel began early on Wednesday evening. Gunfire could still be heard from the guesthouse in central Kabul five hours later as Afghan forces retook the building room by room. Some reports said that two suspected gunmen were among the dead - police said they were shot before they could carry out a suicide attack.” (BBC News, 14 May 2015)

“A Taliban suicide bomber struck a government bus in Kabul on Sunday, killing three and wounding at least 16 others, officials said, the second such attack in less than a week in the Afghan capital. The bus was transporting employees of the attorney general’s office to their homes when a man on foot detonated explosives strapped to his body, they said.” (AFP, 10 May 2015)

“A Taliban suicide bomber struck a government bus in Kabul Monday, killing one civilian and wounding 15 others, officials said, as insurgent representatives hold talks with an Afghan delegation aimed at ending the country’s 13-year war. The bus was carrying employees of the attorney general’s office to work in downtown Kabul when the attacker detonated his suicide vest, as the militants press on with their annual spring offensive. [...] The Taliban claimed responsibility for Monday’s attack on their Twitter account, claiming that 40 people were killed or wounded.” (AFP, 4 May 2015)

APRIL 2015

“Elsewhere in Afghanistan, at least 15 people were killed and dozens injured in three separate blasts on April 10. The attacks included two suicide car bombs that targeted NATO convoys in the eastern city of Jalalabad and the capital, Kabul. [...] The attack in Kabul, which came hours later, injured three bystanders, police said. The Taliban claimed responsibility for both attacks.” (RFE/RL, 10 April 2015)

MARCH 2015

“A suicide bomber targeting an Afghan parliamentary deputy has killed three people in the capital, Kabul. Interior Ministry deputy spokesman Najeebullah Danish told RFE/RL that Gul Pacha Mujedi, a lawmaker from the eastern province of Paktia, was wounded in the March 29 bombing along with seven

other people. Danish said the blast hit the convoy in which Mujedi was traveling in. [...] No one immediately claimed responsibility for the attack.” (RFE/RL, 29 March 2015)

“Afghan officials say a suicide attack in Kabul has killed at least seven people. Kabul deputy police chief Gul Agha Rohani said a vehicle packed with explosives blew up near a crowded area in the Muradkhani district where the presidential palace, the Defense Ministry, and Ministry of Finance are located. The head of hospitals in the Afghan capital, Kabir Amiri, said at least 22 people ‘including women and children’ were wounded.” (RFE/RL, 25 March 2015)

“Afghan official say a suicide bomber wearing a burqa has killed a provincial police chief in the capital, Kabul. Officials said the police chief in the central province of Uruzgan, Mattiullah Khan, died in the attack in western Kabul late on March 18. The Interior Ministry said the bomber was ‘dressed in women’s clothes and a burqa.’ The Taliban claimed responsibility for the killing, which comes as Afghanistan prepares to celebrate Norouz, the Persian New Year, on March 21.” (RFE/RL, 19 March 2015)

“Police in Afghanistan are investigating a shooting at a mosque in Kabul which left 11 people dead. Four or five gunmen entered the Sufi minority mosque during evening prayers. After initially opening fire, they held each of the victims down and shot them in the head. Only one man survived the attack, which happened on Saturday, by lying under the bodies while injured. [...] Those who died followed a traditional Afghan Sufi strand of Islam which is hated by the Taliban, and also by fundamentalists from other mujahideen groups set up in the 1980s in the war against Russian occupation. Sufism - or Islamic mysticism - was once suppressed by the Taliban but has returned in recent years.” (BBC News, 10 March 2015)”

(stuk 8, European Country of Origin Information Network, “General security situation in Afghanistan and Events in Kabul”, laatste update 19 januari 2016, te consulteren via <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, verzoeker zet vet)

Uit zeer recente, objectieve informatie blijkt duidelijk dat deze bijzonder gewelddadige trend zich ook de afgelopen weken en maanden heeft doorgezet.

“Bij een zelfmoordaanslag met een autobom tijdens de ochtendspits in Kabul zijn zeker 28 doden en meer dan 300 gewonden gevallen.

Het ministerie van Gezondheid vreest dat het aantal doden nog op zal lopen. De Taliban hebben de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist. Hun doelwit was vermoedelijk het hoofdkwartier van de Afghaanse inlichtingendienst NDS.”

(stuk 9, rtlnieuws.nl, “Tientallen doden en meer dan 300 gewonden bij aanslag Kabul”, 19 april 2016, te consulteren via: <http://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/tientallen-doden-en-meer-dan-300-gewonden-bij-aanslag-kabul>)

“Het dodental door de zware bomaanslag in het bestuurlijke centrum van de Afghaanse hoofdstad Kabul is gestegen van 28 naar 64. Ook zijn er 347 gewonden gevallen.

Dat bevestigt het ministerie van Gezondheid woensdag. Onder de doden zijn vooral veel burgers.”

(stuk 10, nu.nl, “Dodental bomaanslag Kabul gestegen naar 64”, 20 april 2016, te consulteren via: <http://www.nu.nl/buitenland/4249849/dodental-bomaanslag-kabul-gestegen-64.html>)

“On 28 March 2016, a rocket hit the new parliament building in Kabul, causing material damage. In eastern Nangarhar, the Supreme Court Chief Justice’s father was abducted. On 29 March 2016, a bomb attack targeted a former senator in Kabul, killing at least four individuals and injuring another 15. In northern Jawzjan province, Taliban members executed three men whom they accused of supporting the government.”

(Stuk 11, BfMuF Group 22- Information Centre Asylum and Migration, “Briefing Notes”, 4 april 2016, http://www.ecoi.net/file_upload/4765_1460030734_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-04-04-2016-englisch.pdf)

“The Afghan government has sent a team of specialists to a northern province to repair electricity pylons blown up as fighting raged between security forces and Taliban insurgents.

With the capital, Kabul, already facing blackouts since late January due to the destruction of several other electricity-transmission towers elsewhere in Baghlan Province, Baghlan officials announced on February 10 that the Taliban had destroyed at least one more tower, near Dahana-e Ghuri.”

(stuk 12, RFE/RL, “More Afghan Electricity Towers Destroyed, Raising Fears Of New Battle Tactic”, 11 februari 2016, <http://www.rferl.org/content/afghanistan-electricity-towers-destroyed-taliban/27545913.html>)

Bovendien zal de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP (“internal displaced persons”). Immers, het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders”. Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun

volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal de verzoekende partij overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal de verzoekende partij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie.

“Relevant considerations in this regard include the fact that IDPs are considered to be among the most vulnerable groups in Afghanistan, many of whom are beyond the reach of humanitarian organizations;⁵⁴⁶ as well as available information to the effect that urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment; limited access to water and sanitation; and food insecurity. The limited availability of adequate housing must also be taken into account, including in particular for IDPs, with land allocation schemes reportedly often ill-managed and marred with corruption

(Stuk 6, UNHCR, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”, 19 april 2016, p. 85)

Niettegenstaande het feit dat de verzoekende partij dient beschouwd te worden al een “IDP” en niet als een “terugkeerder” uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de “terugkeerders”. Veel Afghaanse “terugkeerders” vormen immers een bijzondere categorie van “people of concern”:

“UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers “of concern”, but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR’s assistance.”

(stuk 13: UNHCR Global Trends 2012, “Displacement, The New 21st Century Challenge”, 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op

<http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>)

De rode draad van het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld die zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan. De consensus groeit dat het in, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert, niet veilig is in Afghanistan. De verwerende partij is hier echter doof en blind voor, nochtans kan zelfs een hond met een hoed op vaststellen dat de huidige toestand in geheel Afghanistan onrustwekkend is. De risico’s die de verzoekende partij bij een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal ondergaan, werd door de verwerende partij met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen meer en meer omslaat in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is. In Afghanistan zijn er nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders.

De bestreden beslissing van 5 april 2016 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enerzijds en wordt anderzijds gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel is gesteund. Voorts wordt met verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet gesteld dat de

termijn van vrijwillig vertrek vijftien dagen is gelet op het feit dat verzoekende partij meerdere asielaanvragen heeft ingediend. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Er dient tevens te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 van het EVRM, hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen en dat ook uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Door de verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal van 25 maart 2016 waarbij verzoekers meervoudige asielaanvraag niet in overweging werd genomen, en aldus naar de vaststelling door de in dit verband bevoegde onafhankelijke administratie dat niet blijkt dat er wat verzoeker betreft alsnog elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, heeft verweerder bovendien – minstens impliciet – aangegeven op welke grond hij van oordeel is dat enig reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling niet blijkt, met name gelet op de reeds gedane vaststelling door de commissaris-generaal in voormelde beslissing. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat ten tijde van de bestreden beslissing nieuwe elementen in dit verband speelden, kan niet worden ingezien waarom verweerder niet kon volstaan met deze motivering. De formele motiveringsplicht houdt daarnaast evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Deze bepaling voorziet in beginsel in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Verzoeker betwist in wezen niet dat dit wat hem betreft het geval is. Hij betwist zo niet dat hij op geen enkele wijze is toegelaten of gemachtigd tot enig verblijf in België, en evenmin dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoeker betoogt wel, correct, dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Hij verwijst in dit verband naar artikel 3 van het EVRM. Hierbij wijst hij ook op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een nader onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker stelt dat uit deze wetsbepaling een motiveringsplicht volgt. Hierin kan verzoeker niet geheel worden gevolgd, nu in de tekst van deze bepaling op zich geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor verweerder kan worden gelezen. Wel blijkt uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt niet dat hij hier een kind of een gezins- of familieleven heeft. Hij geeft evenmin aan gezondheidsproblemen te hebben. Er blijkt aldus geenszins dat er nuttige elementen in de zin van deze

wetsbepaling speelden waarmee verweerder rekening kon of diende te houden. Aldus kan ook niet worden ingezien dat enige formele motivering in dit verband zich opdrong, minstens dat niet blijkt dat verzoeker er enig belang bij heeft te stellen dat omtrent deze bepaling diende te worden gemotiveerd. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich in casu dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.4. In zoverre verzoeker de schending inroept van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Er blijkt dan ook niet dat hij zich dienstig op deze bepalingen kan beroepen.

3.5. Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op folteringingen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringingen of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De Raad merkt op dat er in het kader van verzoekers diverse asielaanvragen reeds werd vastgesteld dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hierbij doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan folteringingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In het kader van deze asielaanvragen werden de door verzoeker naar voor gebrachte vluchtredenen ongeloofwaardig bevonden en werd geen nood aan bescherming weerhouden.

Het beroep tegen de niet-inoverwegingname van de vierde asielaanvraag werd door de Raad op 9 december 2014 verworpen bij arrest nr. 134 765 en waarin ondermeer als volgt werd gesteld:

“In de mate verzoekers verwijzen naar de UNHCR Guidelines waarin de ‘potential risk profiles’ worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen voor recrutering en aldus stellen tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing door verzoekers naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat ze in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers aldus in gebreke blijven nu ze louter verwijzen naar algemene informatie.

Verzoekers hun argument dat ze tevens tot een risicogroep behoren omdat ze verwesterd zijn wegens hun lange verblijf in Europa, is een loutere bewering waarvan ze niet aantonen dat ze bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geviseerd zullen worden. Verzoekers tonen op geen enkele manier aan dat hun verblijf in Europa van hen dusdanig verwesterde mannen zouden hebben gemaakt dat ze hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

Zo maken verzoekers evenmin aannemelijk dat ze na terugkeer aan hun lot zullen worden overgelaten en zullen terechtkomen in een situatie van IDP. Hetzelfde dient gezegd te worden over hun betoog aangaande de “terugkeerders”. Dit is niet meer dan een loutere bewering dewelke verzoekers geenszins aantonen, temeer in het kader van hun vorige asielaanvragen werd vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door hen afgelegde verklaringen met betrekking tot hun asielrelaas.”

Ook in het kader van verzoekers vijfde asielaanvraag werd het beroep tegen de beslissing tot niet inoverwegingname door de Raad op 6 juli 2015 verworpen bij arrest nr. 149 180 waarbij de Raad ondermeer als volgt stelde:

“Waar verzoeker opwerpt dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, benadrukt de Raad dat ook asielmotief reeds werd beoordeeld in het kader van haar tweede asielaanvraag. De Raad wijst er op dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Zo werd hieromtrent in ’s Raads arrest nr. 134 765 van 9 december 2014 reeds het volgende geoordeeld: “Verzoekers hun argument dat ze tevens tot een risicogroep behoren omdat ze verwesterd zijn wegens hun lange verblijf in Europa, is een loutere bewering waarvan ze niet aantonen dat ze bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zullen worden. Verzoekers tonen op geen enkele manier aan dat hun verblijf in Europa van hen dusdanig verwesterde mannen zouden hebben gemaakt dat ze hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen.”

In de mate verzoeker voorhoudt dat de bijzondere positie waarin hij zich zou bevinden bevestigd wordt door arrest nr. 136 360 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, antwoordt de Raad met klem dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. In casu dient er echter op te worden gewezen dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 14 december 2009 al opmerkte dat verzoeker zich ten onrecht voordeed als minderjarige. De verwijzing van verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook niet dienstig.

In de mate verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines waarin de ‘potential risk profiles’ worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij vechtmateriaal zijn en aldus stellen tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij na terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten en zal terecht komen in een situatie van IDP. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij, buiten enkele jaren in zijn jeugd in Pakistan, steeds in het district Bagrami in de provincie Kabul en in Kabul stad gewoond heeft. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij zal beschouwd worden als een IDP in Kabul. Hetzelfde dient gezegd te worden over zijn betoog aangaande de “terugkeerders”. Dit is niet meer dan een loutere bewering dewelke verzoeker geenszins aantoot.”

In het kader van verzoekers zesde asielaanvraag stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing van 25 maart 2016 opnieuw vast dat er geen sprake was van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is ondertussen definitief geworden.

De Raad stelt vast dat verzoeker opnieuw verwijst naar zijn argumenten die hij reeds heeft aangehaald in zijn diverse asielaanvragen, met name dat hij een risicoprofiel heeft, waarbij hij verwijst naar de UNHCR guidelines van 19 april 2016 en dus dateren van na het treffen van de bestreden beslissing maar zoals verzoeker zelf stelt, gaat dit al terug naar de UNHCR guidelines van 2013, dat hij verwesterd is, waarbij hij ondermeer verwijst naar de UNHCR guidelines van 2016 en artikels/rapporten van 2012 en 2013, en dat hij als terugkeerder een risico loopt, waarbij hij verwijst naar een artikel van 2016.

Zoals uit hoger geciteerde rechtspraak is gebleken werden al deze elementen reeds onderzocht doch verworpen. In het arrest van de Raad van 6 juli 2015 is verzoekers kritiek volledig aan bod gekomen waarbij ook de nodige rapporten, persartikels, en verklaringen in ogenschouw werden genomen. Het betreft dus een definitief arrest met een definitieve beoordeling van verzoekers kritiek geuit ten opzichte van de beslissing van de commissaris-generaal van 27 februari 2015. Ook op 25 maart 2016 heeft de commissaris-generaal zich nogmaals uitgesproken over de ingeroepen argumenten van verzoeker. Deze beslissing is thans ook definitief geworden. De Raad sluit zich hierbij aan en merkt op dat verzoeker geen grieven betreffende zijn asielerelaas toevoegt in de middelen die niet aan bod zijn gekomen in voormeld arrest/beslissing.

Ook waar de verzoekende partij in haar tweede middel meent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zeer recent, met name op 25 maart 2016, de veiligheidssituatie in Afghanistan beoordeeld heeft op

grond van de meest recente bronnen. Zo verwijst de commissaris-generaal ondermeer naar het EASO-rapport van januari 2016 waaruit blijkt dat de situatie in Kabul dusdanig is dat er wel met enige regelmaat complexe aanslagen gebeuren, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten zodat er voor burgers in Kabul er geen actueel reëel risico bestaat slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit de bronnen die verzoeker thans hanteert blijkt dat ook hierin verwezen wordt naar de situatie in 2013, 2014, 2015 tot en met januari 2016 zodat hij hiermee niet aantoonde dat de beoordeling van de bevoegde asielinstantie aangaande de veiligheidssituatie in Kabul achterhaald zou zijn. Wat betreft de voorgelegde krantenuittreksels stelt de Raad vast dat op lezing hiervan enkel maar de bevindingen van de commissaris-generaal bevestigd worden dat de aanslagen gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen ANSF, overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en EUPOL. Hoewel vele van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers is het wel duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Verzoeker toont met verwijzing naar de door hem gehanteerde bronnen dan ook niet aan dat in casu een schending van artikel 3 EVRM voorligt nu duidelijk blijkt dat de bevoegde asielinstantie een beoordeling heeft doorgevoerd van de veiligheidssituatie in Kabul en de door verzoeker gehanteerde bronnen op deze beoordeling geen ander licht laten schijnen.

Ook waar verzoeker meent dat hij als IDP aan zijn lot zal overgelaten worden, wijst de Raad erop dat de asielinstanties ook over dit gegeven uitspraak hebben gedaan en vastgesteld hebben dat: *"Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij na terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten en zal terecht komen in een situatie van IDP. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij, buiten enkele jaren in zijn jeugd in Pakistan, steeds in het district Bagrami in de provincie Kabul en in Kabul stad gewoond heeft. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij zal beschouwd worden als een IDP in Kabul. Hetzelfde dient gezegd te worden over zijn betoog aangaande de "terugkeerders". Dit is niet meer dan een loutere bewering dewelke verzoeker geenszins aantoonde."* (beslissing CGVS van 27 februari 2015) en ook in de beslissing van 25 maart 2016 wordt erop gewezen dat verzoeker in Kabul heeft gewoond en dat hij familie heeft in Kabul zodat hij aldaar over een familiaal netwerk kan beschikken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige beroep geen informatie aanreikt die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het gegeven dat alle door de verzoeker thans opgeworpen argumenten reeds werden beoordeeld in kader van zijn talloze asielaanvragen, toont hij geenszins aan dat de bestreden beslissing met miskenning van artikel 3 EVRM werd genomen.

Er blijkt niet dat verzoeker andermaal dienstig naar de door hem aangehaalde bronnen kan verwijzen om te stellen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder hem door het nemen van de bestreden beslissing in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt niet aangetoond.

3.6. Gelet op voorgaande bespreking blijkt niet dat verzoeker zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. Aldus dient te worden aangenomen dat, nu verzoeker niet betwist dat hij niet werd toegelaten tot enig verblijf in België en hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de documenten vereist bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet, verweerder terecht overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Een miskenning van deze wetsbepaling blijkt niet.

3.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.8. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheids- of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker eveneens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.10. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn. Er kan verder niet worden vastgesteld dat verweerder in casu niet kon volstaan met een verwijzing naar de op dat ogenblik zeer recente beslissing van de commissaris-generaal van 25 maart 2016 tot weigering van inoverwegingname van verzoekers meervoudige asielaanvraag, waarbij werd vastgesteld dat er geen sprake was van elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals reeds werd aangeduid, impliceert deze laatste beslissing dat de commissaris-generaal onder meer reeds heeft geoordeeld dat er geen sprake is van elementen die alsnog een ernstige aanduiding inhouden dat er voor verzoeker sprake zal zijn van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er blijkt geenszins dat verweerder dit door de commissaris-generaal gevoerde onderzoek diende over te doen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beschikt in dit verband als onafhankelijke administratie ook over de meeste kennis en expertise. Er liggen verder geen concrete aanwijzingen voor dat de situatie in verzoekers herkomstland wezenlijk zou zijn gewijzigd in de bijzonder korte periode tussen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal van 25 maart 2016 en de bestreden beslissing, waardoor niet blijkt dat verweerder in dit verband enig gegeven ten onrechte niet in aanmerking nam of onzorgvuldig handelde. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.11. De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.12. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

3.13. Verzoeker beroept zich nog op een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 74/17 van de Vreemdelingenwet. Enige toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepalingen heeft geschonden, ontbreekt evenwel. Deze onderdelen van de middelen zijn bijgevolg, gelet op het ontbreken van de vereiste precisie, onontvankelijk. In de mate dat verzoeker met zijn verwijzing naar artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet doelt op het non-refoulementbeginsel, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking betreffende artikel 3 van het EVRM.

3.14. Beide middelen zijn, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER